

ственото мое желание въ душата ми, шото той ме слуша и ме гледаше въ очитѣ съ очудване.

Тогава Руссети ми каза добръ, щомъ ви казвате че вашия народъ е вече приготвенъ за едно въстание, и че то може да стане въ кжсо врѣме чрѣзъ единъ *таенъ Комитетъ*, намъ е това по-угодно. Азъ ще се срѣщна съ Братияна (той бѣше тогава министръ на приврѣменното правителство) и ще се разговоря съ него по тази работа. Само ви намѣрете 6—7 души за съставянието на Комитета и ще ви кажа какво да се прави по-нататкъ. Дойдете сутра пакъ при мене.

Моята първа и главна работа, като излезохъ отъ Руссети, бѣше тая, кои лица като независими и способни за тази работа трѣбва да прѣдставя. Това нѣщо за мене съставляваше едно голѣмо затруднение, защото, въ това врѣме, въ Букурещъ такива умствено развити лица нѣмаше, по-вечето бѣха търговци съ учения, каквото е било въ родното имъ мѣсто. Но трѣбаше да се създадатъ и отъ калъ хора. Познавахъ само единъ такъвъ, Димитрие Диямандеску. Отидохъ веднага при него, той бѣше родомъ бѣлгаринъ, роденъ въ Браила, бѣше свършилъ университетъ по правото въ Берлинъ и получилъ докторска степенъ; по-прѣди бѣше прокуроръ въ букурешкий окр. сждъ, а сега въ оставка и се занимаваше съ адвокатска професия. Разказахъ му прочее работата и го молихъ да приеме. Той се съгласи и прие. При мене имаше нѣкой си Стефанъ Рѣповъ, единъ младъ и извънредно разпаленъ бѣлгарски патриотъ, роденъ въ Браила, не до тамъ ученъ, защото нѣмаше нито пълно гимназиялно образование. Земамъ съ мене този Стефанъ Рѣповъ и Иванъ Адженовъ, търговецъ и роднина на Аджиенова софийский прѣдприемачъ. Отивамъ съ тѣхъ да търсимъ Атанасъ Андрѣевъ, търговецъ въ единъ бакалски дюгенъ въ Букурещъ, слѣдъ освобождението чиновникъ въ Бѣлгария. Намѣрихме го въ кафенето „Каракашъ“, което бѣше въ улица Шеларии. Разказахъ му сичката работа и му прѣдло-